

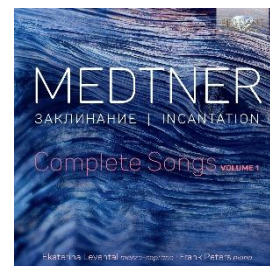
Programma Presentatie Concert CD Incantation

Liederen van Nikolai Medtner (1880-1951)

Ekaterina Levental – mezzosopraan
Frank Peters – piano

Frerik de Jong – audio
Charles Rademaker – pianotechnicus

Boris Peters – registratie video

Live stream vanuit WestVest90 Schiedam op 10 mei 2020, 15.00 uur.

Dit concert is mede mogelijk gemaakt door Classical Now! www.classicalnow.nl **Classical NOW!**

Met dank aan: WestVest90 Schiedam, Frerik De Jong, Charles Rademaker, Boris Peters, Daniel van den Berg, Matthias Konecny, Chris Koolmees en Nikolai Medtner

Incantation is de eerste van een serie van 5 CD's met het volledige liedoever van Medtner.
Meer informatie: www.nikolaimedtner.com

+++++

Hieronder vindt u een korte beschrijving van de inhoud van de liederen op volgorde.
Vertalingen van de gedichten in Nederlands en Engels vindt u verderop.

Van CD 1 Incantation:

Aan de poorten van een heilig huis (Lermontov) opus 3 no.1

Aan de poorten van het heilig huis stond een zwakke en magere bedelaar. Hij vroeg alleen om wat brood, maar iemand heeft een steen in zijn uitgestrekte hand gelegd. Zo heb ik om jouw liefde gesmeekt, zo zijn mijn mooiste gevoelens voor eeuwig door jou verraden.

Bij het meer (Goethe) opus 3 no.3

De golven wiegen de kleine boot, van de bergen glijdt de klamme duisternis. Wat is het toch heerlijk, o moeder natuur aan jouw borst uit te rusten! Mijn blik, waarom kijk je weg? Of zie je gouden dromen? Weg met de dromen, al zijn ze van goud, want hier is mijn liefde en mijn leven.

Winteravond (Poesjkin) opus 13 no.1

De storm bedekt de hemel met een donkere wolk, de sneeuwstormen loeien als beesten en huilen als kinderen. Ons armzalig hutje is triest en donker. Waarom ben je toch stil, mijn lieve omaatje? Ben je vermoeid door het lawaai buiten, of ben je ingedommeld bij het spinnen? Laten we toch drinken, lieve vriendin van mijn jeugd! Waar is de mok? Laten we drinken van verdriet en onze harten opwarmen.

Schemeringen (Tjoetsjev) opus 24 no.4

Grijze schaduwen verdikken zich, de kleur is bleek, de klank slaapt, het leven lost zich op in kwetsbare schemering. Het uur van een onverklaarbare weemoed is aangebroken. Alles is in mij en ik ben in alles.

Ik ben overweldigd.... (Fet) opus 24 no.5

Ik ben overweldigd als rondom mij het woud galmt, de bliksem dondert en de oceaan zijn zilveren kleed op de rotsen smijt. Maar verlicht en met stomheid geslagen sta ik, in het uur waarop jouw engel mij de onuitgesproken zinnen influistert. En ik geloof met een vol hart dat mijn wijd gespreide vleugels mij dan naar de hemel zullen voeren.

De Muze (Poesjkin) opus 29 no.5

Zij hield van mij toen ik nog heel klein was. Zij gaf mij een fluit en luisterde aandachtig toen ik met mijn jonge vingers mijn eerste liederen speelde, over goden en herders. Soms gaf deze mysterieuze maagd mij zelf les en alles om ons heen leefde op en vulde onze harten met verrukking.

Bezwering (Poesjkin) opus 29 no.7

Oh, als het waar is dat in de nacht, terwijl de mensen slapen, de maanstralen over de grafstenen glijden en de stille graven open gaan, dan zal ik je geest oproepen. Ik wacht op je, Leïla, kom hier, kom hier. Het maakt me niet uit hoe je verschijnt. Zoals bij ons afscheid: koud en mager, verwoest door de laatste marteling, of als een verre ster met lichte fluistering, of als een spook. Kom hier! Ik roep je niet met een verwijt voor hen die jou vernietigden of omdat ik de geheimen van de graven wil beproeven. Ik roep je om te zeggen dat ik je nog steeds lief heb, dat ik de jouwe ben! Kom hier! Kom hier!

Preview van CD 2 Sleeplessness:

Slapeloosheid (Tjoetsjev) opus 37 no.1

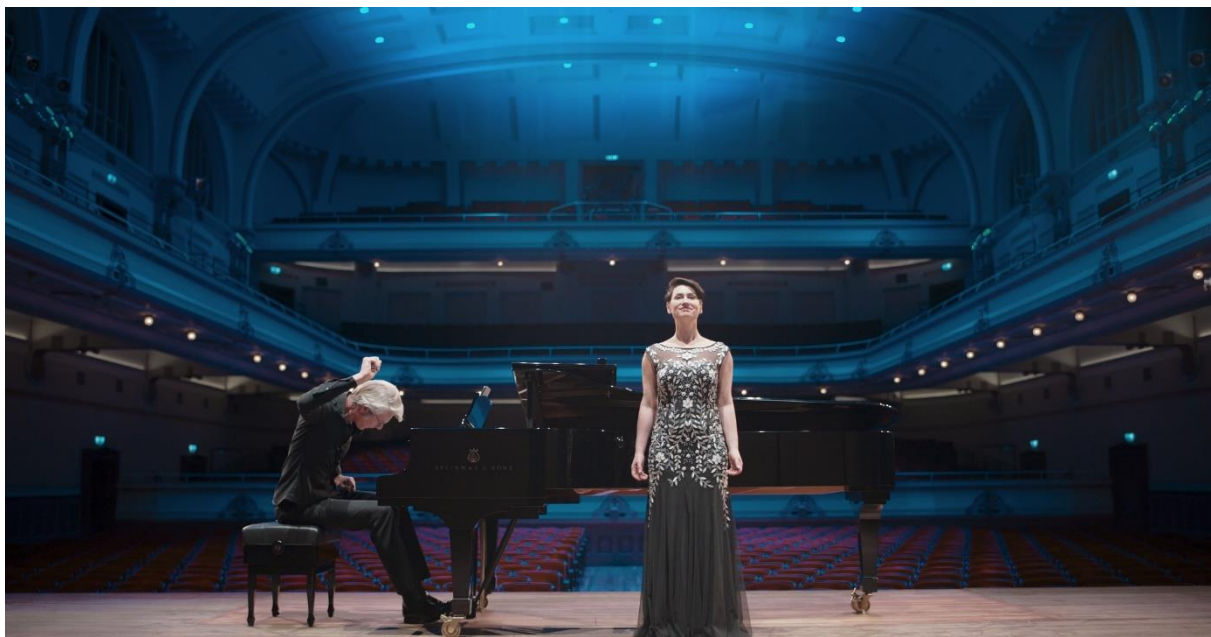
Eentonig slaat de klok – mijn nachtelijk verhaal, een eeuwige marteling. Een taal vreemd en toch bekend voor iedereen, net als ons geweten. Wie van ons herkent het niet? Wij zien een verweesde wereld: als een geest verschijnt ons leven, met onze vrienden, verbleekt in de mist van onze geschiedenis. Een nieuwe generatie is al opgestaan, en ons leven is dichtgeslibd in vergetelheid. Alleen de klok rouwt ritueel om ons, met zijn metalen graflied.

Ik hield van u (Poesjkin) opus 32 no.4

Ik hield van u, de liefde in mijn ziel is wellicht nog niet geheel uitgedoofd maar laat het maar geen zorg meer zijn voor u. Ik hield van u zo teder en zo puur, dat ik u wens dat een ander net zo van u kan houden.

Hoe kan ik dat zoete ogenblik vergeten (Delvig) opus 32 no.5

Hoe kan ik dat zoete ogenblik vergeten, toen mijn leven enkel gevuld was door u. Toen ik alleen u nog kon zien, en tijdens de wilde wals jaloers was op de vrijheid van de ogen die u mochten aanschouwen. Ik smeekte om het ogenblik te stoppen, om de wals niet door te laten draaien, dat de vergetelheid haar vleugel over ons zou spreiden.

VERTALINGEN NL/EN

Opus 3.1

Aan de poorten van een heilig huis (De Bedelaar) (Lermontov)

Er stond eens voor een klooster-oortjes
Een stakker, om een aalmoes smekend,
Broodmager, dorstig en verdord,
Haast levenloos, door pijn getekend.

Hij vroeg, in zak en as, alleen
Een bete Broods als offerande.
Maar iemand stopte hem een steen
In de tot nap gekromde handen.

Zo smeekte ik, gekweld als hij,
Jouw liefde af met natte ogen;
Zo heb jij 't beste wat in mij
Gevonden wordt, gemeen bedrogen!

©Kees Jiskoot

Opus 3.3

On the Lake(J.W. Goethe/A. Fet)

I drink fresh nourishment, new blood
From out this world more free;
The Nature is so kind and good
That to her breast clasps me!

The billows toss our bark on high,
And with our oars keep time,
While cloudy mountains tow'rd the sky
Before our progress climb.

Say, mine eye, why sink'st thou down?
Golden visions, are ye flown?
Hence, thou dream, tho' golden-twin'd;
Here, too, love and life I find.

Over the waters are blinking
Many a thousand fair star;
Gentle mists are drinking
Round the horizon afar.

Round the shady creek lightly
Morning zephyrs awake,
And the ripen'd fruit brightly
Mirrors itself in the lake.

Opus 13.1

Winteravond (Poesjkin)

Achter dichte sneeuwval schuilen
Land en zwerk; de nacht is blind
En de wind lijkt soms te huilen
Als een dier, soms als een kind.
Nu eens is het of het oude
Strooien dak wordt losgewrikt,
Dan weer of in deze koude
Iemand op het raampje tikt.

Maar ons hutje staat verlaten
In de droeve duisternis.
Waarom hoor ik jou niet praten?
Zeg maar, oudje, wat er is.
Komt het door de sneeuw jacht buiten
Waar je moe en stil van wordt,
Of wil jij je ogen sluiten
Wijl je spinrok zachtjes snort?

Pak de bekers, laat ons klinken,
Engel, op mijn arme jeugd,
Laat ons het verdriet verdrinken,
Want dat doet ons beiden deugd.
Zing maar van het pimpelmeesje
Bij het water in de zon,
Zing een liedje van een meisje
In de morgen bij een bron.

Achter dichte sneeuwval schuilen
Land en zwerk; de nacht is blind
En de wind lijkt soms te huilen
Als een dier, soms als een kind.
Pak de bekers, laat ons klinken,
Engel, op mijn arme jeugd,
Laat ons het verdriet verdrinken,
Want dat doet ons beiden deugd.

©Hans Boland

Opus 24.4

Schemeringen (Tjoettsjev)

Grijze schimmen smelten samen,
Klanken slapen, al is kalm -
Leven en beweging tanen,
Lossen op in waas, in galm...
Vlug, onzichtbaar ruiste 'n nachtslot
Door het donker en verdween...
't Uur. Van een onzegbaar smachten!
Hoe ben ik met alles één!

Zachte schemer, lome schemer,
Vul de diepte van mijn ziel,
Donker, geurig en innemend
Vloei in alles, maak het stil.
Doof de zinnen met je stromen...!
Laat mij proeven van verval,
Opgaan in het rijk der dromen,
In het sluimerend heela!

©Frans-Joseph van Agt

Opus 24.5

I am dumbstruck (A. Fet/M. Konecny)

I am dumbstruck when around me
Forests rumble, thunder rolls
And in a flash of lightning I look up
As the ocean waves shudder
And crash upon waves cliffs
Your silvery robe.

But however enlightened and speechless
I am
Dazed by these unearthly forces
The gravity of the moment doesn't weigh me down
And at that hour when, as if in a dream,
Your fiery angel whispers
Unpronounceable words.

I light up in ardor,
I endeavour to soar
Languishing in fierce attempt
And in my heart I believe that they are growing
I will soon take to the heavens
On spread wings.

Opus 29.1

De Muze (Poesjkin)

Ik was nog maar een kind, en zij kon alles velen;
Zo mocht ik op haar fluit met zeven pijpen spelen
Terwijl zij luisterde en glimlachte. Ik liet,
Hoe onbeholpen ook, het holle zangersriet
Weerklinken en bezong een vredig herdersleven
Of galmde lofzangen door goden ingegeven.
Onder luw eikenloof dronk ik de hele dag
Haar lessen in. Rondom zweeg alles. Haar gedrag
Was ondoorgrondelijk. Soms kon zij naar mij wenken
En zomaar, onverwacht, de grootste vreugde schenken
Die ik me denken kon: dan wierp de maagd het haar
Naar achteren en nam de fluit met een gebaar
Van een godin ter hand. Zodra zij blies, streek over
Mijn huid een huivering, een goddelijk tover.

©Hans Boland

Opus 29.7

Bezwering (Poesjkin)

Als het een vaststaand feit zou zijn
Dat 's nachts, wanneer de mensen slapen,
De Glimmerveen maneschijn
De grafbewoner dient als wapen
En hij het zegel van de steen
Boven zijn groeve kan verbreken,
Dan zou ik roepen, zou ik smeken
Om Leila's schim: hierheen, hierheen!

Net zo als ik jou destijds zag,
Mijn lieveling, kort voor wij scheidden,
Koud, kleurloos als een winterdag,
Een schim, mismaakt door stervenslijden,
Wil ik jou zien: je hoeft alleen
Maar als een ster of klank te komen,
Een geur, een beeld uit boze dromen,
Het maakt niet uit - hierheen, hierheen!

Mijn roep om jou is geen verwijt
Aan vijanden die jou te gronde
Hebben gericht uit haat en nijd;
Niet om de doodswens te doorgronden
Of twijfel uit te bannen - neen!
Maar om mijn liefde te verklaren
Die ik voor eeuwig wil bewaren
Roep ik jouw schim: hierheen, hierheen!

©Hans Boland

Opus 37.1

Slapeloosheid (Tjoettsjev)

The clock's invariable strokes,
Night's wearisome narration!
A language strange alike to all
And clear to everyone like Conscience.
Of us, who has ungrieving harked
Midst universal silence
The muffled plaints of Time,
The oracular, the parting voice?
We fancy thus: the orphaned world
Has fallen to unswerving Doom,
And we, in strife, by all of Nature
Have been abandoned to ourselves:
Our life is standing there before us
Ghost-like, upon the edge of Earth,
And paling into gloomy distance
With our companions and our age,
And a new and youthful breed
Has risen 'neath the sun,
And we, friends, and our times
Have long been covered in oblivion.
But seldom, in a somber rite
At midnight's hour
The funerary voice of iron
Chances to weep for us.

Opus 32.4

Ik hield van U (Poesjkin)

Ik hield van U. De tijd verstreek, maar bluste
Mijn liefde niet geheel en al misschien;
Toch moet zij u niet langer verontrusten,
Want ongelukkig wil ik u niet zien.
Ik hield van u. Ik zweeg en was onmachtig,
Door schroom gekweld, door jaloezie verblind.
Ik hield van u zo teder, zo waarachtig:
Bid God dat u ooit weer zo wordt bemind.

©Hans Boland

Opus 32.5

Can I ever forget that sweet moment? (Waltz) (Delvig)

Can I ever forget that sweet moment?
When I lived in you and saw only you,
And in the waltz' frenzied round
Envied the freedom of your impudent eyes?

I begged: stay, you wonderful moment!
Make the fast waltz turn without turning
So I'd never let my eyes leave the lovely one
And oblivion would fold us in iets wing....

©Delphian Records LTD, 2018

